

És el dia

Són les 8 del matí. Sona el despertador. Avui no l'ajornaré 5 minuts com faig de costum, porto des de les 4 del matí desperta i finalment ha arribat l'hora de llevar-me. Em dutxo i em pentino. No tinc gana però esmorzo. Un parell de torrades i la llet amb Nesquik no em poden fer mal. Necessitaria un cafè, però porto més de 20 anys provant-lo i encara no el tolero. En comptes de cafeïna potser seria millor una til·la. Regiro l'armari però no sé què posar-me. Ahir volia deixar la roba preparada però va ser infactible. Posi el que em posi em criticaran. Trio el vestit jaqueta gris i la brusa blanca. És molt clàssic, però és una aposta segura.

Miro el mòbil i tinc més de 1.000 whatsapps! Els hauria de contestar però si m'hi entretinc faré tard. Malgrat tot, no em puc estar de llegir-ne els primers: "felicitats", "avui serà un gran dia", "ho faràs molt bé", "molta sort", "t'estimem"... Em vaig emocionant a mida que els vaig llegint, fins que arribo als "fins ara!!". Amb aquests missatges, torno a tenir els nervis a flor de pell.

Baixo a peu o agafo el cotxe? No portem ni dues hores i ja tinc un altre dilema. Els talons no són gaire bons acompanyants però aparcar al centre de Manresa és una missió impossible. Vaig a peu. Només sortir sona el mòbil. És el meu marit. "Ja estem aquí" em diu, cosa que ja m'imaginava, mira que trucar-me per dir-me només això... I afegeix: "Afanya't que hi ha molta gent!". Enlloc d'afanyar-me desaccelero el pas, prefereixo arribar a l'hora justa, ja tindrè temps de parlar amb la gent després de l'acte.

Baixo pel carrer Barcelona i en menys de cinc minuts arribo al Passeig. No hi ha ni un ocell al carrer tot i ser un dia assolellat. Continuo fins a Sant Domènec i m'aturo dos minuts davant de Ca la Buessa. Hi estan muntant una festa, de fet m'he compromès a passar-hi a la tarda. Santasusana celebra el seu centenari i estan organitzant l'acte de commemoració. Veig dos avis encantats mirant com guarneixen la casa i la plaça, discutint sobre el què deuen estar preparant i comentant la manera com posen la tarima. Inevitablement penso amb la meua iaia, m'havia parlat tant de la seva infantesa a Ca la Buessa! Ella sabia que era una privilegiada per haver nascut i viscut a la casa més bella de la ciutat i per això li agradava tant parlar-ne. Avui estaria molt orgullosa de mi.

Enfilo cap a la plaça Major a pas lleuger. Ara si que no hi ha volta enrere. Són 2/4 de 12 del migdia del dimarts 26 de maig del 2026. Família, amics, companys, regidors i periodistes entren a l'ajuntament i agafen lloc a la sala de plens. Arribo, saludo a tothom molt breument i m'assec al lloc que m'han deixat. El secretari dóna la benvinguda i declara oberta la sessió convocada per constituir la corporació municipal i l'elecció de l'alcalde.

Es constitueix la mesa d'edat, es comproven les credencials, tots els regidors electes jurem el càrrec, intervenen els diferents grups municipals i es procedeix a la votació pel càrrec d'alcalde. Tot ha sortit com s'esperava: 13 vots dels 25 emesos confirmen el relleu a l'acaldia.

"Accepteu el càrrec d'alcaldesa de Manresa?" em pregunta la presidenta de la mesa. Sense dubtar-ho ni un segon dic, alt i clar "Sí". Per primer cop en més de 1.000 anys d'història, Manresa ja no té alcalde, té alcaldessa.